

KALBİMDE FIRTINALAR KOPUYOR

Köy şartları zordu. Ama bizim köyde olan arkadaşlığımız bu zorluğu hissettirmiyordu. O yıl yedi yaşına girmiştım. Okullar sonbaharın ilk ayında başlayacaktı. Hayvanları meraya götürmüş, hayvanların karınlarını bir güzel doyurmuş, eve geri getirmiştım. Eve geldiğimde annem bana, " Yarın okula gideceksin. " dedi. Annemin söyledikleri beynimde fırtınalar koparmıştı adeta.Yüz ifadem, hayalet görmüş küçük bir çocuğun yüz ifadesini andırıyordu.

Arkadaşlarımdan, ailemden ve en önemlisi dağların başında yalnızlığımı paylaşan hayvanlarımdan ayrılacaktım. Başka bir diyara gidecektim. Aslında okula gitmek benim en büyük hayalimdi. Beni endişelendiren arkadaşlarımdan ve köyümden uzaklaşmak, bilmediğim bir ortamın havasını solumaktı. Evet, bilinmezliklere yolculuk yapmak her zaman insanı endişelendirir.

Babam çok önceden şehre inmiş, bana güzel kıyafetler almış, okulda lazım olacak her türlü ihtiyacımı karşılamıştı. Yeni kıyafetlerimden dolayı tarif edilemez bir mutluluk yaşıyordum.

Arkadaşlarımla her zaman toplandığımız, oyunlar oynadığımız alana gittim. Arkadaşlarım benden önce toplanmış, koyu bir sohbeta dalmışlardı. Eski günlerden konuşmaya başladık. Hep birlikte gülip eğlendik. Arkadaşlarımdan ayrılma vakti gelip çatmıştı. Zaman bir su misali akıp gitmişti. Sevdiklerimden ayrılacağım düşüncesinin ruhumda bıraktığı izlerle arkadaşlarımdan ayrılıp evin yolunu tutmuştum.

Okula başlayacağım günün gecesinde tarifi mümkün olmayan tezat duygularını yüreğimde harmanlamıştım. Yüreğimin bir bölümü sonbahar mevsiminin hüznünü yaşarken diğer tarafı buna şiddetle karşı çıkıyor, "Sen mutlu olmalısın" diyordu. Bu duyguların içimde yaptıkları mücadelenin yorgunluğuyla uykuya dalmıştım.

Okula başlayacağım günün sabahı, şeker toplayan bir çocuk gibi kapımıza dayanmıştı. Yeni bir maceraya başlayacağımı kulağıma fısıldıyordu. Elim ayağım bir birine dolanmış, hiçbir şey yapamaz olmuştum. Annemin beni hazırlamasıyla köyün minibüsünde kendimi bulmam bir olmuştu. Minibüse binmemizle okula ulaşmamız arasında geçen iki saati arabanın tekerleri arasında adeta eritmiştik. Sonunda okula varmıştık. Bizim dışımızda başka çocukların da okula geldiklerini gördüm. Babam beni okula bırakıp gitti. Bu ayrılık ani olmuştu işte. O gün hiç konuşmadım. Kendimi ıssız bir adaya düşmüş Robinson Crusoe gibi hissediyordum.

Derslerin bitmesiyle pansiyon binasına gittik. İçimdeki yalnızlık duygusu daha da artmıştı. Diğer öğrencilerin de gözlerinden anlaşıldığı gibi ben de köyümü özlemiştim. Her gece yatağıma giriyor, yorganı kafama çekiyor, sessiz göz yaşları döküyordum. Aradan birkaç gün daha geçti. Köyümün içindeki sevdiklerim aklımdan çıkmıyordu. Köyümüz çok uzak olmasına rağmen okuldan kaçıp köye gitmeye karar verdim. Gizlice okuldan çıkıp hızlı adımlarla uzaklaştım. Ama nöbetçi öğretmenler kaçtığımı fark edip beni okula geri getirdiler. Öğretmenlerim her hafta sonu köye gidebileceğimi söylediler ve beni böylece yatıştırdılar.

Her hafta sonu köye gidiyordum. Ailemle, arkadaşlarımla ve hayvanlarımla hasret gideriyordum. Aradan aylar geçmiş, dönemin sonuna doğru yeni ortamıma alışmıştım. Yeni

arkadaşlıklar kurmuştum. Öğretmenlerimin yakın ilgisi ve şefkatiyle okuluma artık adapte olmuşum. Kendi içimdeki yalnızlığımı paylaşacağım yeni insanlar tanımıştım.

Yurtta sürekli tatlı bir rekabet ortamı vardı. Herkes kardeşi veya köylüsü daha önce okuma- yazmaya geçsin diye çabalıyordu. Tabi benim ağabeyim de dahil. Ben ikinci dönemin başlamasıyla okumayı sökmüştüm. Diğer sınıf arkadaşlarımın bazıları okumayı sökmüş bazıları ise devamsızlık yaptıkları için daha sökmemişlerdi. Üst sınıflara giden ağabeylerimiz, öğretmenlerimiz hatta pansiyon çalışanları bile bizi çok seviyordu. Kendimi buranın artık bir parçası gibi hissediyordum. Kendimi annemin, arkadaşlarımın ve hayvanlarımın yanındaymış gibi mutlu hissediyordum.

Bu duygularla birinci sınıfı bitirmiş, yaz tatiline gitmiştik. Yaz tatilinde doya doya arkadaşlarımla vakit geçirdim. Ailemle hasret giderdim. Hayvanlarımı otlatmaya götürdüm. Tabi bu arada derslerimi de ihmal etmedim. Zaman geçtikçe okuldaki arkadaşlarımı ve öğretmenlerimi çok özlemiştim. Bir an önce okula gitmek istiyordum. Okulun başlayacağı günü iple çekiyordum.

Nihayet okul günü geldi. Okula başladığım ilk günkü heyecanı yüreğimin derinliklerinde hissediyordum. Kalbim bu heyecanın verdiği ritimlerle yerinden fırlayacak gibiydi. Beni bu kadar heyecanlandıran neydi acaba? Gündüzlü okullara giden çocuklar da bu kadar heyecanlanıyor muydu? Sanmıyorum. Beni bu şekilde sarsan, ruhumu harçlık alan bir çocuğun neşesiyle sarmalayan duyguların kaynağı YBO' ya gitmemdi. YBO derken dört duvardan, demir ranzalardan, anons seslerinden söz etmiyorum. Beni bu dört duvara bu şekilde bağlayan öğretmenlerimizin yüzlerindeki sıcak tebessümler, arkadaşlarımla yeni öğrendiğim oyunlar, hayatımda ilk defa yediğim yemekler, ve belki de en önemlisi uzun kış geceleri pansiyondaki arkadaşlarımla yaptığım soluksuz sohbetlerdi.

YBO' da yaşam bir hayat biçimidir. Anneden, babadan uzakta yaşamak seni hayata hazırlar. Çocuk yaşta öğrenemeyeceğin tecrübeleri yaşatır. Arkadaşlarından yeni şeyler öğrenmene olanak verir. Güzel sesli arkadaşlarının söylediği türkülerin uzun yıllar geçse de hâlâ kulaklarında yankılanmasıdır YBO' da Yaşam. YBO' da yaşamak hayatın merkezidir.